

ਸਤੰਬਰ-ਦਸੰਬਰ 2023

ਜਿਲਦ-1

ਅੰਕ-2

ISSN 2584-0509

ਅੰਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਪੀਅਰ ਰੀਵਿਊਡ/ਰੈਫਰੀਡ ਸਾਹਿਤਕ ਅਤੇ ਖੋਜ ਜਰਨਲ

ਖੋਜਨਾਮਾ

ਸੰਪਾਦਕ

ਡਾ. ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਰਾੜ

ਕਹਾਣੀ-ਟੈਟੂ

ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਜ ਵੀ ਮੈਂ ਸ਼ਿਫਟ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦਸ-ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਦਫ਼ਤਰ ਪੁੱਜ ਗਈ। ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦਾ ਕੱਪ ਭਰਿਆ ਤੇ ਸਿੱਧੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਖਲੋਤੀ।

“ਸੈਂਡੀ! ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਈ ਖ਼ਾਲੀ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਭਰ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਕੇ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਜਾਇਨ ਕਰ ਲਵੇ।” ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦਾ ਘੁੱਟ ਭਰਦਿਆਂ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਨੈਨਸੀ ਪੁਲੀਸ ਦੇ ਐਡਮੀਨੀਸਟਰੇਸ਼ਨ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੈਨੇਜਰ ਸੀ।

ਦਫ਼ਤਰ 'ਚ ਇਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਤੇ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਖ਼ਾਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਆਈਆਂ। ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਛਾਂਟਣ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਨੈਨਸੀ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਦਿਨ ਇੰਟਰਵਿਊ ਚਲਦੇ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਵੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪੈਨਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਰਹੀ। ਮੇਰੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪੈਨਲ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਕੁੜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਆਈ ਸੀ, ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਉਸੇ ਤੇ ਹੀ ਬਣੀ। ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਹੜੇ ਦੀ ਚਮਕ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਨੇ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਵੀ ਤਾਂ ਤਸੱਲੀਬਖ਼ਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਰੋਮ ਰੋਮ ਉਸਦੇ ਵਧੀਆ ਇਨਸਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਗਵਾਈ ਭਰਦਾ ਜਾਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਜਦੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਗੁੱਡ-ਮਾਰਨਿੰਗ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਉਂ ਜਾਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਮਰਾ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਲਾਲੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਚੌਂ ਆਏ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜ ਗਈ ਸਾਂ।

ਲੰਚ ਟਾਈਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੈਨਸੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫਿਰ ਆ ਖਲੋਤੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਨਵੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਸੋਮਵਾਰ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਜਾਣੀ ਪੁਲੀਸ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇਗੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਸਕਿਊਰਟੀ ਚੈੱਕ, ਉਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੈਣ ਤੇ ਪੁਲੀਸ ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ ਹਰ ਭੇਦ ਛੂਪਾ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਸਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫਾਰਮੈਲਟੀਜ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ 'ਚ ਸਾਂ। ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰੀ ਨਵੀਂ ਡਿਊਟੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਡਿਊਟੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਕੰਮ-ਕਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਤਰੀਕੇ ਤੇ ਮਹਿਕਮੇ ਦੇ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਉਸਨੂੰ ਟਰੇਨਿੰਗ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਆਮ ਕਰਕੇ ਨਵੇਂ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਟਰੇਨਿੰਗ ਦੇਣੀ ਇਕ ਕਿਸਮ ਨਾਲ ਬੋਝ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਚਾਅ ਜਿਹਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਫਟ ਵਰਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ

ਸੁਰਿੰਦਰ ਗੀਤ
ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਪੰਜਾਬੀ
ਬਹੁ-ਵਿਧਾਈ ਲੇਖਿਕਾ
sheetgill@gmail.com

ਵਰਕਰ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਸਾਂ। ਬੱਸ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਸਿਫਟ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆਂ ਤਾਂ ਕਈ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਜਾਂਦੇ। ਸਾਲ 'ਚ ਇਕ ਅੱਧ ਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਮੀਟਿੰਗ 'ਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ। ਕਈਆਂ ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀਆਂ।

ਟਰੇਨਿੰਗ ਲੈ ਕੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਸਿਫਟ ਮਿਲੇ ਪਰ ਹੁਣ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤੇ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਇਹ ਪੱਕਾ ਸੀ। ਏਨੀ ਪਿਆਰੀ ਸੂਰਤ ਤੇ ਸੀਰਤ ਨੂੰ ਦੇਬਾਰਾ ਮਿਲਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁਭਾਗਾ ਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸੁਭਾਗੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸਾਂ।

ਸੋਮਵਾਰ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਦਫ਼ਤਰ ਪੁੱਜ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਡ ਮਾਰਨਿੰਗ ਕਹਿਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਗਲਵਕਤੀ ਪਾ ਕੇ ਮਿਲੀ। ਉਸਦੀ ਨਿੱਘੀ ਗਲਵਕਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਮਹਿਕਮੇ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਉਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਉਮਰ 'ਚ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਲੀਜ਼ਾ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਦੇ ਕੁ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਸੁਪਰਵਾਈਜਰ ਦੀ ਰਗ ਰਗ ਤੋਂ ਵਾਕਿਫ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਨਵੀਂ ਸਾਂ ਪਰ ਸੀਨੀਐਰਟੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਅੱਗੇ ਸਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਕੁਝ ਝੋਪ ਜਿਹੀ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਬਰੇਕ ਅਤੇ ਲੰਚ ਬਰੇਕ ਤੇ ਜਾਣਾ ਆਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਰਵਾਈਜਰ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਿਹਨਤੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਕੀ ਮਜ਼ਾਲ ਉਹ ਕਦੇ ਲੇਟ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਏਧਰ ਓਧਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰੇ।

ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੈਫੀਟੇਰੀਏ ਵਿੱਚ ਲੰਚ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਗਹੁ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਗੋਲ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲਿਬਰੇਜ਼ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਹੱਥ 'ਚ ਫੜੇ ਨਾਈਫ ਅਤੇ ਫੇਰਕ ਨੂੰ ਪਲੇਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦਿਆ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਈਸਟ ਇੰਡੀਅਨ ਮੁੰਡੇ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।”

“ਸੱਚੀ”- ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ। ਪੱਛਮੀ ਸਭਿਅਤਾ ਵਿੱਚ ਜੰਮੀ-ਪਲੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕੁੜੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਵਾਕ ਨਿਕਲਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਈਸਟ ਇੰਡੀਅਨ ਮੁੰਡਾ ਇਹਦੇ ਨਾਲ

ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਦਾ ਦੇਸਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਬੱਸ ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹੀ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਖਣ ਲੱਗੀ ਕੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਰਸਨਲ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?

ਮੇਰੇ ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਤੇ ਇਕ ਪਿਆਰੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਫੈਲ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਫਿੱਕੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਤੇ ਦੇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪੈਂਦੇ ਟੋਇਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗੀ। ਉਸਦਾ ਲੰਬਾ ਕੱਦ, ਛਾਟਿਆ ਸਰੀਰ, ਸੋਹਣੇ ਤਿੱਖੇ ਨੈਣ ਨਕਸ਼ ਤੇ ਗੋਰਾ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਤੇ ਸੋਹਣੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਸਕਰਟਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਰੱਖਦੇ।

“ਰੱਬ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਸਨ ਵੀ ਰੱਜ ਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ” ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਹੀ ਸੋਚਦੀ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਇਸ ਸੋਚ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਇਹ ਕੁੜੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਸੋਹਣੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ‘ਲੀਜ਼ਾ’ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੋਹਣੀ ਸੀ।

ਜਿਸ ਬਿਲਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸਾਂ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੋਰਿਆਂ ਦਾ ਕਬਰਸਤਾਨ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਹੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੰਚ ਟਾਈਮ ਤੇ ਮੈਂ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਫਿਰਨ ਚਲੀ ਜਾਇਆ ਕਰਦੀ ਸਾਂ।

“ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਬਰਾਂ ਚੋਂ” ਇਕ ਦਿਨ ਲੀਜ਼ਾ ਬੋਲੀ।

“ਲੈ ਡਰ ਕਾਹਦਾ” ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

“ਪਰ... ਪੰਜਾਬੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦੇ ਆ” ਉਸਨੇ ਹੱਸਦਿਆਂ ਹੱਸਦਿਆਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦਿਆਂ ਕਿਹਾ।

“ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਕਬਰਾਂ ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਜੱਫਾ ਪਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” – ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਖਿੜਖਿੜਾ ਕੇ ਹੱਸ ਪਈਆਂ। ਕਈ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਚੇਤੇ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਕਬਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਵਿਆਂ ਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਰ ਕੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਬਣ ਲੋਕ ਸਾਨੂੰ ਚੰਬੜ ਜਾਣਗੇ। ਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਗੱਲਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬੁਆਏ ਫਰੈਂਡ ਇੰਡੀਅਨ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦਾ ਹੈ।

ਉਸਦੇ ‘ਪੰਜਾਬੀ’ ਕਹਿਣ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ।

“ਸੱਚੀ” ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਕੀ ਨਾਮ ਹੈ ਓਹਦਾ?

ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੁੱਟੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹਰਨੇਕ ਸਿੰਘ ਮਲੂੀ ਹੈ।” ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਨੇਕ ਹੀ ਸੱਦਦੇ ਹਨ। “ਅੱਛਾ” – ਕਹਿਕੇ ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਈ ਕਿ ਮੂੰਡਾ ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਹੈ। ‘ਮੱਲੂੀਆਂ’ ਦੇ ਕਈ ਪਿੰਡ ਮੇਰੇ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਸਾਕ ਸ਼ਕੀਰੀ ਹੀ ਨਿਕਲ ਆਵੇ। ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਆਦਤ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿੰਟਾਂ ਸਕਿੰਟਾਂ ‘ਚ ਸ਼ਕੀਰੀ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੋਚਦਿਆਂ ਮੈਂ ਉਸਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, “ ਕਿਹੜੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਹੈ?”

ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਿਆ। ਭਲਾ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਕੀ ਪਤਾ!

“ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਦੇਸਤੀ ਸੀ ਪਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਦੇਸਤੀ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਉਹ ਭਾਵੁਕ ਹੋਈ ਨੇਕ ਬਾਰੇ ਕਈ ਕੁਝ ਕਹਿ ਗਈ ਕਿ ਨੇਕ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁਨੱਖਾ ਵੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਮੁੰਡੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵੱਧ ਗਈ।

“ਲੀਜ਼ਾ! ਕੀ ਉਹ ਕੈਨੇਡਾ ਦਾ ਜੰਮ-ਪਲ ਹੈ।” ਮੇਰਾ ਅਗਲਾ ਮਹੱਤਵ-ਪੂਰਣ ਸਵਾਲ ਸੀ। “ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਚੰਦਾ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕੈਨੇਡਾ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਨੇ ਸਾਰੀ ਫੈਮਿਲੀ ਦਾ ਅਪਲਾਈ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਏਥੇ ਆ ਕੇ ਸੱਤਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਵਾਧੂ ਕਲਾਸਾਂ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਲਿਖਣਾ ਸਿੱਖ ਗਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।”- ਲੀਜ਼ਾ ਦੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

“ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ”- ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ‘ਅਮਕੇ ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ’ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕਈ ਪਿੰਡ ਮੱਲੂੀਆਂ ਦੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵਾਂ। ਸ਼ਕਲ ਦੇਖ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਲੀਜ਼ਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਾਂਝ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਨੇਕ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੀਂ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ।

ਦਫ਼ਤਰ ਆ ਕੇ ਮੈਂ ਇਕ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਤੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਡੈਸਕ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਦੇ ਆਈ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਲੀਜ਼ਾ... ਇਹ ਆਪਣੇ ਬੁਆਏ ਫਰਿੰਡ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਤੇ ਉਹ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ”।

“ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਵਾਂਗੀ। ਅੱਜ ਸ਼ਾਮੀ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਨਵਾਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇਖਣ ਆਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹੇ।”

ਉਸਦੇ ਡੈਸਕ ਤੇ ਪਏ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਖੜਕ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਿਆਂ ਫ਼ੋਨ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆ ਗਈ। ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਟਾਈਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਪਾਰਕਿੰਗ ਲਾਟ ਤੱਕ ਇਕੱਠੀਆਂ ਆਈਆਂ ਤੇ ਗੁੱਡ ਨਾਈਟ ਤੇ ਹੋਵ ਏ ਨਾਈਸ ਵੀਕ ਐਂਡ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਾਂ 'ਚ ਬੈਠ ਗਈਆਂ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਕੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਨਾ ਉਹ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਬਰੇਕ ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੰਚ ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਆਖਦੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਤੇ ਉਦਾਸ ਸਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਣ ਦੱਸੇ ਇਉਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਪੁਲੀਸ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ 'ਚ ਨਵੀਂ ਪੋਸਟਿੰਗ ਆਈ ਤੇ ਮੈਂ ਅਪਲਾਈ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਉਹ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਲੀਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ-ਭਲਾ ਗਈ।

ਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਛਾਂਟੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਚੰਗਾ-ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਕੁੜੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸੀ ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਦਿਮਾਗ਼ 'ਚ ਆਇਆ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨੈਗੇਟਿਵ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂ ਪਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਮੀ ਨਾ ਭਰੀ।

ਪੁਲੀਸ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਉਸਦਾ ਗਲਵਕਤੀ ਪਾਉਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਅਚੰਭਾ ਸੀ ਓਥੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰਿਆ ਪੈਗ਼ਾਮ ਵੀ ਸੀ। ਹੱਸਣ ਹਸਾਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਕਾਸੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਕੁਝ ਜਿਆਦਾ ਅਪਣਤ ਨਾ ਦਿਖਾਈ। ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਬੁਆਏ ਫਰਿੰਡ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਛੇੜੀ।

ਉਹ ਕਈ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤੁਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਰਹੀ। ਕੰਮ 'ਚ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਲਾਉਂਦੀ। ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਨੈਨਸੀ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੰਗੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ।

ਦਸ ਕੁ ਦਿਨਾਂ ਬਾਦ ਮੇਰੀ ਨਿਗਾਹ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਤੇ ਪੈ ਗਈ। ਹੱਥ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਟੈਟੂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

“ ਇਹ ਤਾਂ ਖੰਡਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ” ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਗਹੁ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਖੰਡਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਟੈਟੂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ। ਲੀਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਇਸ ਖੰਡੇ ਵਾਲੇ ਟੈਟੂ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਗੱਲ ਛੇੜ ਲਈ। ਇਹ ਟੈਟੂ...ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਖੜਕ ਪਈ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਉਹ ਟਰੇਨਿੰਗ ਤੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਟੈਟੂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ।

ਇਸਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਦ ਲੀਜ਼ਾ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸਾਂ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਦੀ ਸਾਂ।

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਦੱਸਣ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ “ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੀ ਸਲਿੱਪ ਨੇਕ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਈਸਟ ਇੰਡੀਅਨ ਪੰਜਾਬੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਇਹ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਿਆਰ ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੰਡਾ ਗੋਰੀ ਨਾਲ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ 'ਚ ਅੜਿੱਕਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੂੰ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਮਤਲਬ ਰੱਖ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਹਾਸਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਕਿ ਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਉਸ ਪਾਗਲ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹ ਕੱਢੀ।

ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।

“ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਉਹ ਕੁਝ ਓਪਰੀਆਂ ਓਪਰੀਆਂ ਜੇਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਰੋਜ਼ ਹੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੋਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਏਥੇ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਪੰਜਾਬੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਮੇਰੇ ਸੰਬੰਧ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

“ਹੂੰ” ਮੈਂ ਹੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਹੀ ਸਾਰ ਲਿਆ ਪਰ ਉਹ ਬੋਲਦੀ ਹੀ ਗਈ।

“ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ-ਜਾਨ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਲਾਈਫ਼ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਨੇਕ।” ਨੇਕ ਨਾਮ ਲੈਂਦਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਈਆਂ। ਉਹ ਬੋਲਦੀ

ਹੀ ਗਈ। “ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੇ ਕੁੱਝ ਸ਼ੱਕ ਜਿਹਾ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭੁਲੇਖਾ ਜਾਂ ਗ਼ਲਤਫਹਿਮੀ ਸਮਝ ਕੇ ਨਜ਼ਰ-ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।”

ਮੈਂ ਲੀਜ਼ਾ ਦੀ ਗੱਲ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ! ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸਦੀ ਹਰ ਮਾੜੀ ਆਦਤ ਨਜ਼ਰ-ਅੰਦਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ।”

“ਹੂੰ” ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਘੁੱਟ ਭਰੀ। ਪਾਣੀ ਪੀ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਆ ਗਈ ਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਚ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, “ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਜੁਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਯੋਗ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਹ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਔਹ ਕਰਨਾ ਹੈ।” ਲੀਜ਼ਾ, ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਇਕੋ ਸਾਹ ਹੀ ਕਹਿ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਵਾਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਲੰਬਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਨਾ ਟੋਕਦੀ। “ਤੇ ਆਹ ਟੈਟੂ ਦਾ ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੌਕ ਆਇਆ” ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਪੁੱਛ ਹੀ ਲਿਆ।

“ਲੈ ਸੁਣ.... ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਟੈਟੂ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟੈਟੂ ਬਣਵਾ ਲਿਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇ ਵੀ ਬਣਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ-ਸ਼ੁਰੂ 'ਚ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੋਣ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਉਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਭਾਰੀ ਹੋ ਗਈ।

ਏਨੇ ਨੂੰ ਇਕ ਪੁਲੀਸ ਅਫ਼ਸਰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆ ਧਮਕਿਆ।

ਪੁਲੀਸ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਲੀਜ਼ਾ ਦਾ ਟੈਟੂ ਵਾਲਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਟੈਟੂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਆਹ ਯੂ ਸਿੱਖ” ਤੇ ਉਹ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਹੱਸ ਪਿਆ।

ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਪੁਲੀਸ ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਮੋਢੇ ਉੱਤਲਾ ਰੇਡੀਓ ਬੋਲ ਪਿਆ ਤੇ ਉਹ ਹੈਲੋ-ਹੈਲੋ ਕਰਦਾ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਧਿਆਨ ਲੀਜ਼ਾ ਵੱਲ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਟੈਟੂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਬੜੀ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖੰਡੇ ਦਾ ਟੈਟੂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ 'ਚ ਉੱਠਿਆ ਸਵਾਲ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਭੜਥੂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। “ਲੀਜ਼ਾ.... ਮੈਨੂੰ ਟੈਟੂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇਹ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੈ.... ਸੋਹਣਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦਾ ਤੇਰੇ ਤੇ ਨੇਕ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ?” ਮੈਂ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਲੀਜ਼ਾ ਹੱਸ ਪਈ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਲਾ ਕੱਪ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਦੋਨਾਂ ਕੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਪਾ ਲਈ ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਆ ਬੈਠੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਲੀਜ਼ਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੇ

ਕੁਰਸੀ ਖਿੱਚ ਕੇ ਮੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਅਗਾਂਹ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਹਾਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਏਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਟਿਕਾ ਲਈਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲਾਂ ਤੇ ਜਵਾਬਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਪਲ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੀ ਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਟੈਟੂ ਵਾਲਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਰ ਕੇ ਬੋਲੀ, “ਕੀ ਤੂੰ ਵੀ ਸਿੱਖ ਹੈਂ?”

“ਹਾਂ.....ਹਾਂ” ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਵਿਸਵਾਸ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

“ਨੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੇਰੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਲੇ ਪਿਆਰ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਲਈ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਝ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ।”

“ਹੈ।” ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਜ਼ਾਰੀ ਰੱਖੀ। “ਇਕ ਦਿਨ ਨੇਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣੀ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਨੇਕ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨਿਕਲ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਬੋਹੁਦਾ ਜਿਹੀ ਮੰਗ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ।”

ਮੇਰੇ ਮੂੰਹੋਂ ਉੱਚੀ ਦੇਣੇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ.... ਮੰਗ...ਮੰਗ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਲੈਣ ਦੇਣ ਭਾਵ ਦਾਜ ਦਹੇਜ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ! ਲੀਜ਼ਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੁਲ੍ਹ ਅੱਕ ਦੀ ਡੇਡੀ ‘ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣ ਤੇ ਬੋਲਣ ਲੱਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਧੁੜਧੁੜੀ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੀ ਇਕ ਘੁੱਟ ਭਰੀ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਚਿਰ ਉਸ ਘੁੱਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ‘ਚ ਰੱਖੀ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਸਵਾਦ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦੀ ਘੁੱਟ ਭਰੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਕੋਲ ਪਈ ਫ਼ਾਇਲ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਟੇਬਲ ਤੇ ਦੋਬਾਰਾ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੱਲ ਅੱਗੇ ਤੋਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ?”

“ਹਾਂ..... ਹਾਂ... ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਕੇ ਪਲੇਸਟ ਲੱਗ ਪਈ। ਨੇਕ ਨਾਲ ਦੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਧੀ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ.... ਤੂੰ ਇਉਂ ਕਰ ਨੇਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਮਤਲਬ ਕਿ ਨੇਕ ਦੇ ਮਾਮੇ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ

ਕਰਵਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਪੱਕਾ ਕਰਵਾ ਦੇ ਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨਾਲ ਤਲਾਕ ਕਰਵਾ ਕੇ ਨੇਕ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਮੇਰੇ ਭਤੀਜੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਤੂੰ ਵਿਆਹ ਕੱਚਾ ਹੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੱਸ ਇਕ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਨੀਂ ਭਿਣਕ ਨਾ ਪਵੇ। ਕੰਮ ਕੁਮ ਤੇ ਕਿਸੇ ਪੰਜਾਬੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਲੋਕ ਬਣਦਾ ਕੰਮ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।”

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਫਿਰ ਨਮ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਪੂੰਝਦੀ ਹੋਈ ਦੇਬਾਰਾ ਫੁੱਟ ਪਈ, “ਨੇਕ ਦੀ ਮਾਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਹਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਟੈਟੂ ਵਾਲਾ ਹੱਥ ਪਲੇਸਟ ਲੱਭ ਪਈ ਤੇ ਟੈਟੂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਆਖਣ ਲੱਗੀ, ਧੀਏ ਆਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਖੀ ਕਰੇਗਾ।”

ਲੀਜ਼ਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸੰਨਾਟਾ ਛਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁੱਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ ਕਿ ਲੀਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੌਸਲਾ ਦਿਆਂ। ਮੈਂ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸਾਂ ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰਮਸ਼ਾਰ ਹੋਏ ਕਿਤੇ ਲੁਕ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲੰਬਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਤੇ ਸਿਸਕੀਆਂ ਭਰਨ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਦਿੱਕਤ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ਤਾੜੀ ਮਾਰੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕੋਲੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈ।”

“ਨੇਕ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇਕ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹ ਮੈਂ ਟੈਕਸੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ‘ਚ ਆ ਗਈ।”- ਉਸਦਾ ਰੋਣ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।

ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਨੇਕ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਮਿਲੀ ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਏਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਮੇ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਮੰਗਵਾ ਦੇ ਤੇ ਫਿਰ ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਤੈਨੂੰ ਵਧੀਆ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੀ ਧੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗੋਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਏਨਾ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਦੇ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਕਿਸੇ ਝੂਠ ਦੀ ਹਾਮੀ ਨਹੀਂ ਭਰ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਝੂਠ ਬੋਲਾਂ। ਝੂਠਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਵਾਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਨੇਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਇਸ ਲਈ ਪਾਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਮੰਗਵਾ ਸਕੇ ਤੇ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕੇ। ਦਰਅਸਲ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਢੋਂਗ ਰਚਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਦੀ ਕਦੀ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਰਚਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਲੀਜ਼ਾ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਹਿੱਕ ਚੌਂ ਨਿਕਲੇ ਇਕ ਲੰਬੇ ਸਾਰੇ ਹਾਉਕੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪੀੜ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ ਤੇ

ਇਕ ਮਾਰੂ ਪੀੜ ਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹਾਉਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੋ ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਹੰਝੂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਟੇਬਲ ਤੇ ਪਈਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਨੈਪਨਿਕ ਲੈ ਕੇ ਫਾਈਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ।

“ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਹੁਣ ਨੇਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ” ਮੈਂ ਲੀਜ਼ਾ ‘ਤੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ।

“ਨਹੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ.... ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਜੇ ਸ਼ਰਤ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਂ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਏਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਹੀ ਮੰਗਵਾਉਣਾ ਸੀ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।”

ਜੇਕਰ ਨੇਕ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਾਮੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਿਆਉਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਹਾਂ ਲੀਜ਼ਾ” ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ, ਉਹ ਨਮ ਸਨ।

ਲੀਜ਼ਾ ਨੀਵੀਂ ਪਾ ਕੇ ਮਿੰਟ ਕੁ ਲਈ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਟੇਬਲ ਤੇ ਪਏ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਲਕੀਰਾਂ ਵਾਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਚੁੱਪ ਸਾਂ।

ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਖੜਕੀ। ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ। ਅੱਗੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ‘ਸੈਰੀ ਰੌਗ ਨੰਬਰ’ ਕਹਿ ਕੇ ਫ਼ੋਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਲੀਜ਼ਾ ਹੱਸ ਪਈ। ਉਸਦੇ ਹਾਸੇ ‘ਚ ਉਸਦੀ ਪੀੜ ਛਣਕਦੀ ਸੀ।

ਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹੱਥ ਤੇ ਬਣੇ ਟੈਟੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਈ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, “ਨੇਕ ਨੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਟੈਟੂ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇ ਬਣਵਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸਕਿਸਮਤ ਔਰਤ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਪਰ” ਬੋਲਦੀ ਬੋਲਦੀ ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ.... ਪਰ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹਉਕਾ ਕਈ ਕੁਝ ਕਹਿ ਗਿਆ।

ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇਉਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰੁਝ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਭਾਲਦੀ ਹੋਵੇ।

ਉਹ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਏਨਾ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕੀ “ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਟੈਟੂ ਨੂੰ ਮਿਟਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਲੀਜ਼ਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਟੈਟੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ।